מחזיריז אפילו בשבת ואף ר' אושעיא סבר

אף מחזירין אפי' בשבת דא"ר אושעיא

פעם אחת היינו עומדים לעילא מר' חייא

רבה והעלנו לו קומקמום של חמין מדיומא

התחתונה לדיומא העליונה ומזגנו לו את

הכום והחזרנוהו למקומו ולא אמר לנו דבר

א"ר זריקא א"ר אבא א"ר תדאי לא שנו אלא

שעודן בידו אבל הניחן ע"ג קרקע אסור א"ר

אמי ר' תראי ידעבר לגרמיה הוא דעבר

אלא הכי א"ר חייא א"ר יוחנן אפילו הניחה

על גבי קרקע מותר פליגי בה רב דימי ורב

שמואל בר יהודה ותרוייהו משמיה דרבי

אלעזר אמרי חד אמר יעודן בידו מותר ע"ג

קרקע אסור וחד אמר הניחז על גבי קרקע

נמי מותר אמר חזקיה משמיה דאביי הא

דאמרת עודן בידו מותר לא אמרן אלא

שדעתו להחזיר אבל אין דעתו להחזיר

אסור מכלל דעל גבי קרקע אע"פ שרעתו

להחזיר אסור איכא דאמרי אמר חזקיה

משמיה דאביי הא דאמרת על גבי קרקע

אסור לא אמרן אלא שאין דעתו להחזיר

אבל דעתו להחזיר מותר מכלל שבעודן

בידו אע"פ שאין דעתו להחזיר מותר בעי

ר' ירמיה תלאן במקל מהו הניחן על גבי ממה

מהו בעי רב אשי פינן ממיחם למיחם מהו תיקו: **כותני'** יתנור שהסיקוהו בקש ובגבבא לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו

כופח שהסיקוהו בקש ובגבבא ה"ז ככיריים

בגפת ובעצים הרי הוא כתנור: גמ" תנור

שהסיקוהו סבר רב יוסף למימר תוכו תוכו

ממש על גביו על גביו ממש אבל לסמוך

שפיר דמי איתיביה אביי כופח שהסיקוהו

בקש ובגבבא הרי הוא ככיריים בגפת

ובעצים הרי הוא כתנור ואסור הא ככירה

שרי במאי עסקינן אילימא על גביו ובמאי

אילימא כשאינו גרוף וקטום אלא כירה כי

אינה גרופה וקטומה על גביו מי שרי אלא

לאו לסמוך וקתני הרי הוא כתנור ואסיר

אמר רב אדא בר אהבה הכא בכופח גרוף

וקטום ותנור גרופה וקטומה עסקינן הרי הוא כתנור הדאע"ג דגרוף וקטום על גביו

ככירה דמי אפילו בגפת ובעצים נמי אי כתנור דמי אפילו בקש ובגבבא

נמי לא אמר ליה נפיש הבליה מדכירה וזומר הבליה מדתנור היכי דמי

כופח היכי דמי כירה א"ר יוםי בר חנינא יכופח מקום שפיתת קדרה אחת

כירה מקום שפיתת שתי קדרות אמר אביי ואיתימא רבי ירמיה אף אגן גמי תנינא סכירה השנחלקה לאורכה מהורה לרחבה ממאה כופח בין לאורכו בין לרוחבו, מהור: מתני "אין נותנין ביצה בצד המיחם

בשביל שתתגלגל ולא יפקיענה בסודרין ור' יוסי מתיר ולא יטמיננה בחול ובאָבק דרכיִם בשביל שתצָלה מעשה שעשו אנשי טבריא יוהביאו

סילון של צונן לתוך אמה של חמין אמרו להם חכמים אם בשבת

כחמין שהוחמו בשבת ואסורין ברחיצה ובשתיה אם ביום מַוב כחמין

ל) [פושת מו. וש טן, ב) כלים פ"ו מ"ג, ג) [לקמן לט.], ד) [ל"ל והמים. דבש ממר], ב) [דף לו: ד"ה וב"ה

אומרים, ועיי״ש.ן,

וברכות מת. וש"נו.

נר מצוה מאבגד הוז מיי

פ"ג מהלי שבת הלכה ה ז י סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סימן רנג סעיף ב: סעיף ב: ר ח מיי פט"ו מהלי כלים

י ח מייי פטיזן מהלי כנים הלכה יג: יא ט י מיי פייט מהלי שבת הל' ב ג טושייע אית סיי שית סעיף ג: יב כ מיי' פכ"צ מהלי שבת הלכה ג סמג שם טוש"ע הנכה ג פתג שם טוש"ע היו סעיף ה ו וסעיף ה: רנו סעיף ה ו וסעיף ה: [יב] ל [מיי פ"ט מהלי שבת הלכה ב]:

מוסף רש"י

לגרמיה הוא דעבד. אין אדם מודה לו (ברכות מח.).

תום' ישנים

א) ואי מתני להשהות תנן בתנור נמי אסור להשהות בתנור נמי אסור והסטחת אנייני דקודרא ה חייתא לעיל שריו ההוא כחנניא ומתניי א להשהות מנן אחיא דלא כחנניא: בו ולפ"ז לריך למגרס בתר הכי ואלייל ע"ג ואלייל בור הכי ואלייל ע"ג ואלייל

בתוכה ואי גרסיי סומכין גרסיי ונותנין אפילו ע"ג ואפילו בתוכה:

ג) והא דחשיב לה כחמין םהוחמו בשבת משמע טפי כפי' ראשון:

מוסף תוספות א. ד׳אפילו בשבת׳. כל יום שבת משמע, לילו ויומו. שבת משמע, לילו ויומו. מענ״6. ב. דאצטריך לאפוקי דלא תימא דמחזירים מבעו״י קאמר. לימודים מבעודה קאמו. ליטנ״6. ג. לגבי מטמין בדבר שאינו מוסיף [הבל]. פי׳ הר״ן. T. ותורמוסי׳ ותניח בכל התנור. מוס' הרא"ש. ה. ובשיל. מוס' הרא"ש. ו. ואפי׳ אינו גרוף, ואתנור האינו גרוף, ואתנור קאי כדקתני לעיל [א״כ] אמאי אמרינן לתת תבשיל אמאי אסרינן לתח (הל"ש, 7. אלא בונודו עום סלט ב........ הכי הו״ל למימר ׳ובמאי עסקינן, אילימא על גביו גרו״ק הוא, ולא דק בלישנא. לשנ״א. ח. דהוה מוקמי׳ לה בגרו״ק. מוס׳ סרל״ש. והרי הוא כתנור, הע"ג דגרוף וקטום, ע"ג דאע"ג דגרוף וקטום, ע"ג דמיר. דאי בכירה שפיר דמיר. לעצ"א. 0. לפי מאי דהוה מפרש מתני׳. מוס' דהוה מפרש מתנרי, תוקי הלח"ט, ". דאפיי. תוקי הלח"ט, יא. ל"ק מידי. תוקי הלח"ט, "ב. ואע"ג דפרישית לעיל דמשמע לי' לאביי דמיירי בשאינה גרופה מדקתני בגפת רעצים, היינו כדקתני ליי גבי איסורא, אבל הכא דגבי היתירא קתני לה, נקטיה לרבותא. מוס׳

הרא"ש.

למינקט אפי׳ ביום השבתא ולמאי דפרישיתה דעיקר

אלא באותו מיחם אבל פינה ממיחם למיחם מותר אלמא במיחם אחר שרי טפי והכי משמע איפכא ואור"ת דהכא גבי השחה ע"ג כירה כשהוא באותו מיחם שהוא חם לא אתי לחתויי אבל במיחם אחר שהוא קר אתי לחתויי אבל גבי הטמנה שרי טפי כשהוא קר דבחיתוי מועט לא יועיל: ורשב"א מפרש בשם ר"י דהתם בהטמנה דהוי לצורך מחר ליכא למיחש

לחיתויי דבלא חיתוי יתחמם הרבה אבל הכא דבעי לה בלילה איכא למיחש לחיתויי ומיהו קלת משמע התם דמיירי במטמין בלילה וח"יו:

תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא לא יתן בו'. אי להחזיר מגן הכא נמי האי לא יתן לא יחזיר אבל להשהות משהה אפילו בתנור שאינו גרוף וקטום כדמשמע בפ"ק (דף יח:) °דשרינן קידרא חייתא ובשיל כמאכל בו דרוסאי אפילו באינו גרוף וקטום ומשמע התם דבתנור איירי דהאי אהא דקתני התם לעיל לא תמלא אשה הדרה א)עססיות™ כו׳:

אילימא בשאינה גרופה. סמי לישנא לאו דוקאי דאביי סבר דלא מיתוקמה בגרופה דבגרופה לא מסתבר ליה שיהא חילוק בין גפת ועלים לקש וגבבא דאי הוה מלי אביי לאוקמה בגרופה כדמוקי לה רב אדא לא הוה מצי למפשט מידיה ורב אדא דמוקי לה בגרופה סבר דיש לעולם יותר חום כשהסיקוה בגפת ובעלים אע"ג דגרופה מבהש ובגבבא:

תניא כוותיה דאביי כו'. יש דגרקי בסיפא כופח שהסיקוהו בגפת ובעלים ב) אין סומכין לה דאי גרס סומכין לה לא אתא כוותיה דאביי דאית ליה דבכופח נמי אין סומכין מ כדאמרינן לעיל וי"ל דאי גרסינן סומכין א איכא לאוקמה בגרופה ונקט גפת ועלים לרבותה דהפילו הכי סומכין לה^{יב}:

ישמיננה בחול. אע"ג דאמר בלא יחפור (ב"ב דף יט. ושם) דחול דקריר מקרר דחמים מחים והכא בינה היא קרה הכא מיירי בחול שהוחם בחמה דומיא דאבק דרכים: מעשה והביאו סילון של צונן לתוך אמה של חמין

בו'. מבעוד יום הביאוהו כדפירש בקונטרס ואין שום איסור כלל בהבאה כדתניא בפרק קמא (דף ית.) פותקין מים לגינה ומתמלאת והולכת כל השבת כולה ואסרו ברחילה גזירה שמא יערבם בשבת ולערבס בשבת אסור משום תולדות האור וחשיבא כחדא גזירה בואם היינו מפרשים דבסילון היו בו נקבים וכשהיו רוחלים בשבת היו פותחים הנקבים ומתערבין הלוננין בחמין הוה אתי שפיר טפי דהשתא ליכא אלא חדא גזירה אטו חמי האור אך בגמרא מדמי לה להטמנה מבעוד יום ויליף מינה לאסור להטמין

שהוחמו ביום מוב ואסורין ברחיצה ומותרין בשתיה: גמ' איבעיא להו גלגל מאי אמר רב יוסף לגלגל חייב חמאת אמר מר בריה דרבינא אף אנן נמי תנינא

אפילן בשבת. פירש בקונטרס בשבת ביום המחרת ולפ"ז ה"ל מחזירין אפילו בשבת. ביום המחרת ולא תימא פלוגמייהו משחשכה והתם הוא דשרו משום דמוכחא מילחא דאדעתא דאהדורי לצורך פלוגתייהו בחול אתי שפיר^ב: **פינה** מסיחם דסיחם מהו. וא"ת - מחר שקיל ליה אבל ביום לא מוכח דשקיל ליה אדעתא דאהדורי דבפרק במה טומנין (לקמן דף נא.) תניא² וכן היה רשב"ג אומר לא אסרו ובטלה לה הטמנה וה"ל כמטמין לכתחלה: **קומקמום.** יורה

קטנה: דיוטא. עלייה: למקומו. לכירה: אבל הניח על גבי קרקע אסור. להחזיר דבטלי לה הטמנה דאתמול והוי כמטמין לכתחלה: לגרמיה. יחיד הוא בדבר ואין הלכה כמותו: חלאן במקל מהו. כעודן בידו דמי או כהניחן ע"ג קרקע דמי: פינן ממיחם למיחם מהו. מי הוי כמטמין לכתחלה ואסור להחזירן לכירה או לא: מיחם. קומקמום שמחמם בו חמין: בזרגבי' סגור. מתוך שקלר למעלה ורחב למטה נקלט חומו לתוכו טפי מכירה: כופח. בגמרא מפרש לה עשוי חלל ככירה אבל ארכו כרחבו ואין בו אלא שיעור שפיתת קדירה אחת וכירה יש בה שפיתת שתי קדירות: גמ' על גביו. על שפתו: אבל לסמוך. אלל דופנו: הא ככירה שרי. כלומר מדקתני הרי הוא כתנור מכלל דאי הוה מדמי ליה לכירה הוה שרי ושמעינן מינה דכירה שהוסק בגפת ובעלים שרי: ובמחי קחי. קס"ד

בשאינה גרופה ואי על גבה מי שרי: תניא כוותיה דאביי. דאסור לסמוך אתנור: אפי׳ בגפת ועלים. לשתרי בגרופה וקטומה: שנחלקה לאורכה. הרי בטלו שתי שפיתותיה שנחלקת רחבה לשתים הלכך טהרה מטומאתה שהרי ניתלה: נחלקה לרחבה. נמלחו שתי השפיתות קיימות זו לבדה חו לבדה: כופח בין לחורכה בין לרחבה שהורה. שהרי ארכה כרחבה וכולה מקום שפיתה אחת: בותבר' אין נותנין בילה בלד המיחם. קומקמום של נחשת: בשביל שתתגלגל. שתללה קלת עד שתהא מגלגלת: ולא יפקיענה בסודרין. לא ישברנה על סודר שהוחם בחמה כדי שתללה מחומו של סודר: בחול ובחבק דרכים. שהוחמו מכח חמה. ובגמראם מפרש אמאי לא פליג רבי יוסי בהא: והביאו סילון. מבעוד יום: של צוכן. כדי לחממן די דהמים נמשכין ובאין כל השבת: לחוך אמה. של חמי טבריה: הם בשבת. הותן שבאו בשבת: ה"ג כחמין שהוחמו: אסור דאי ככירה כי גרופה וקטומה שפיר דמי: תניא כוותיה דאביי יתגור שהסיקוהו בקש ובגבבא אין סומכין לו ואין צריך לומר על גביו ואין צריך לומר לתוכן ואין צריך לומר בגפת ובעצים כופח שהסיקוהו בקש ובגבבא סומכין לו ואו ואין נותנין על גביו בגפת ובעצים אין סומכין לו אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי האי כופח היכי דמי אי

גליון הש"ם תום" ר"ה תנור כו"
דשרינן קידרא חייתא
ובשיל כמאכל כן דרומאי.
ק"ל הא שם לא מכל מן
מאכ"ד אלא סמס ונפיל
שפיל דמי אלא דמום" נפיל קיימא לן כחנניא וא"כ איך עשו כאן הוכחה מזה דלמא עשר כמן הוכנוה נחום דנונה באמת תנור חמיר דכמאב"ד אסור ודאמרי ובשיל ש"ד היינו כפשוטו ובשיל לגמרי גם אמאי לא הוכיחו כפשוטו דהא קתני ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי שיקרמו ד"ה אא"ב וכו' אף על גב דמררה בתוכה היא. והיינו לתונה בעוכה הית. והית ע"כ משום דחררה חופין בתנור. עכ"פ ראייתם מפ"ק

הגהות הגר"א

מ' במ' סומכין לו ואין נמ' ניתנין. נ"ב ל"ל סומכין לו ונותנין כו':

רבינו חננאל

להחזירם הוא ששנינו אף מחזירין, אבל אם הניחם מחזירין, אבל אם הניחם ע"ג קרקע אע"פ שהיה בדעתו להחזירם לכירה אסור. ואסיקנא לשמעתא בתרי לישני, וקי"ל כל כי האי גוונא בדאורייתא עבדינן לחומרא, ושבת איסורא דאורייתא היא. בכרעי המיטה או פינם ממיחם למיחם, הני כולהו איבעו ולא איפשיטו ועלו כו". אוקמא אביי לא יסמוך. . תניא כוותיה תנור שהסיקו ונגיא כווזניה זננור שהטיקו בקש ובגבבא אין סומכין לו ואין צ"ל [בתוכו. ואין צ"ל] על גביו, ואין צ"ל שהסיקו בגפת או בעצים. שהסיקוה בקש ובגבבא הרי הוא ככירה. גרוף וקטום. ואסיקנא כופח מקום שפיתת קדירה אחת. כירה מקום שפיתת טמאה, פירוש עדיין תורת כלי עליה דהא יכול לשפות מדכירה וזוטר הבליה מדתנור. וקי"ל מתניתין בתנור של נחתומין, [ותנור בונור של נחתומין, (חומר של נחתומין) מפורש בלא יחפור (ב"ב כ:), אבל תנור [דידן] ככירה של נחתומין ביצה בצד המיחם בשביל שתתגלגל. גלגל מאי, אמר

רב יוסף גלגל חייב חטאת,